

Wannes was een graag geziene gast en lesgever op de Stages voor Traditionele Volksmuziek in Galmaarden, begin jaren 80. Al werd hij er naar eigen zeggen "ziek van de gezonde buitenlucht".

IN MEMORIAM

Wannes Van de Velde

Wannes is niet meer. Dé Wannes. Zijn invloed op de volksmuziekerleving van begin jaren 70 maar ook op de huidige folkgeneratie valt nauwelijks te overschatten.

Geboren als **Willy Cecile Johannes Van de Velde**, op 29 april 1937. Opgegroeid in het Antwerpse Schipperskwartier. Zijn ouders: een zingende metaalbewerker en een muzikale naaister. Zo was Wannes, dé Wannes, gedoemd om zanger/muzikant te worden.

Van kindsbeen af omgeven door levensliederen, spot- en strijdliederen kon het bijna niet anders of Wannes zou uitgroeien tot dé Vlaamse volkszanger bij uitstek. Met een bijzondere liefde voor 'zijn' Antwerpen – en 'zijn' Antwerps dialect. Met een immens respect voor authenticiteit. Met een grote waardering voor de strijdende maar machteloze mens. En met een toegewijde interesse voor volkse muziek- en andere culturen, van hier en in den vreemde. Zo werd Wannes dé Wannes.

Wannes Van de Velde overleed op 10 november 2008, na een slepende ziekte. Waar hij lange tijd tegen vocht om uiteindelijk – machteloos – op maandag 10 november de strijd te moeten opgeven. Wannes werd 71 jaar. Hij liet ongeveer 250 liederen na, te vinden op de 14 albums die hij tussen 1966 en 2006 uitbracht.

Herinneringen

Bij Muziekmozaïek kenden we Wannes Van de Velde onder meer als lesgever op de jaarlijkse Stage voor Traditionele Volksmuziek. Hij stond verschillende jaren in voor de zangsessie. Wannes werkte ook mee aan de allereerste *Vuile liekesavond* in Galmaarden. Later, in Gooik, konden we

tijdens die Stages zowel van zijn poesjenellentheater als van zijn concerten genieten.

Naar aanleiding van zijn overlijden, vroegen we enkele volksmuziekpioniers én vertegenwoordigers van de huidige folk-

generatie om herinneringen boven te halen. Herinneringen aan hun ontmoetingen met Wannes. Herinneringen die de man typeren. Als een uitzonderlijke zanger. Als een uitzonderlijk mens.

Jorunn Bauweraerts (Lais)

Niet bang zijn

Heel lang geleden had ik met hem een interview in de Gounod in Antwerpen. Het interview handelde over zingen in het Nederlands en volksmuziek in het algemeen. Een van mijn vragen begon met "Ben je niet bang dat..." en mijn zin was nog niet uitgesproken of hij onderbrak mij heftig. "Je moet nergens bang voor zijn".

Hans Quaghebeur (Kadriil)

Concert in herentoiletten

Wie Wannes ontmoette, kwam met een verhaal terug, rijker ook. Wie hem niet ontmoette, kan putten uit zijn omvangrijke werk, ook uit de vele nummers die hun weg naar de media niet vonden. Wannes was een muzikant in de grootste betekenis van het woord. Hij leefde zoals hij zong. Zijn meest memorabele concert voor mij was toen hij op eenvoudige vraag van onze Galicische vrienden een lied ten beste gaf in de herentoiletten van zaal Torengalm in Galmaarden, voor drie personen, even doorleefd en gemeend als op een podium zoals dat van het Sportpaleis. Aan ons om zijn ziel te laten voortleven.

Marc Hauman

Onmacht als wapen

Na één van onze maandagavondrepetities met *Water & Wijn* bracht ik Wannes naar 't Sint-Jansvliet waar hij in de Hoogstraat zijn moeder een kop warme melk zou maken om haar nadien nog toe te dekken. Een kop warme melk... Versterkende warmte, volkse eenvoud én traditie met liefde en kennis van zaken geschonken. Meesterzanger Wannes stelde zich kwetsbaar op en droeg de onmacht als wapen. In de taal van het volk was hij ook de stem van het volk. Ik ken geen groter voorbeeld.

Eva De Roovere

Met hart en ziel beleven

Wannes was mijn leraar gitaar op Studio Herman Teirlinck. Ik weet nog dat ik helemaal onder de indruk was tijdens de eerste lessen... en eigenlijk ook tijdens al de keren daarna dat ik hem gezien en gesproken heb. Hij heeft me doen inzien dat je muziek niet zo maar moet spelen, maar met hart en ziel moet beleven. Met Wannes Van de Velde heeft België een groot muzikant verloren. En ik ga hem missen.

Evelyne Girardon

Een *verhouding* in Galmaarden

Het is zomer. Iemand fluit, heel leuk, een melodie, vlakbij mijn kamer, enkele jaren geleden op de Stage voor Traditionele Volksmuziek in Galmaarden. Die iemand fluit met een vastberadenheid, eigen aan wie zeker is van zijn keuze. Ik, aan mijn kant, durf niet mee te neuriën, want ik merk dat het de melodie is die ik voortdurend zing zonder mij daar rekenschap van te geven. Ik heb je destijds niet durven aan te spreken, maar die simpele uitwisseling aan beide kanten van de

muur, tussen onze kamers, heeft een *verhouding* geschapen die ik nooit ben vergeten.

Wat later, een concert in Nederland, waar je met een elegant gebaar een donker boek opende dat vol stond met liederen die je met kracht en overtuiging bracht, in een taal die mij vreemd was maar die mij zo geweldig aansprak. Ik, fier op jou, fier om onze vluchtige *verhouding* in Galmaarden, gelukkig dat ik daar mocht zijn. Het is jaren geleden, maar het lijkt of het gisteren was. Eén ding staat vast: daar waar jij nu bent, zullen zangers en fluiters zich netjes moeten gedragen.

Herman Dewit ('t Kliekske)

Ziek van de buitenlucht

Ik herinner mij nog, 10 jaar geleden, tijdens een van de Stages voor Traditionele Volksmuziek.

Het was een mooie hete zomer en Wannes liep rond met zijn hoed en dikke sjaal. De tweede dag van de Stage kwam hij bij mij en zei: *Hermaaaaaan, ik word ie ziek van die gezonde buitenlucht*. En hij proestte. Hij heeft de Stage gelukkig volledig kunnen uitdoen.

Peter De Rop en Ilse Coppieters

Wannes Van de Velde (1937-2008): een uitzonderlijk zanger, een uitzonderlijk mens.